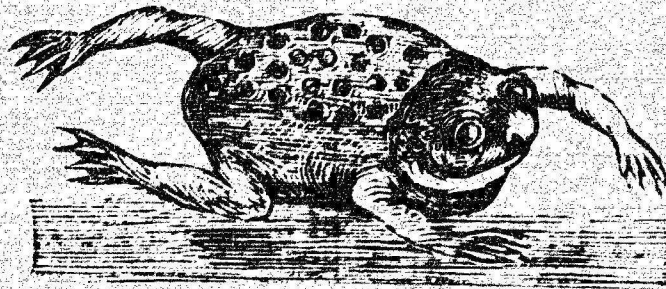

ΜΠΑΚΑΚΑΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

Έν Ἀθήναις..... Φρ. 6
 Έν ταῖς ἐπαρχίαις..... » 7
 Έν τῷ ἔξωτερικῷ..... » 12
 Διὰ τὰ Δημόσια Γραφεῖα... » 10

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΡΙΤΗΝ

Γραφεῖον προσωρινῶ: ἐν τῷ τυπογραφεῖῳ τῶν «Συζητήσεων».

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

ΒΡΕΚΕΚΕΚΕΞ... ΚΟΥΑΞ... ΚΟΥΑΞ!...

Τὸ πρῶτον τοῦ Μπάκακα φύλλον δὲν ἤρесе κοινῶς. Ἦτο πολλὰ φυσικόν, καὶ ὁ Μπάκακας ἀνέμενε τὴν τριαύτην ὑποδοχὴν του, ἀναλογιζόμενος ὅτι πολλοὶ τῶν ἀναγνωστῶν σου τὸν ἤθελον φαγώσιμον, διότι τὰ πάντα αὐτοὶ βλέπουν διὰ τοῦ στομάχου των. εἶναι πεινασμένοι! ἢ δὲ μικρὰ «Καλησπέρα» ἐξεδήλωσεν ἐπισήμως τὴν ὀδυνηρὰν αὐτῶν πάθησιν,

Ἄλλοι πάλιν ἀνέμενον τὸν Μπάκακα ζῶντα, ὀρεῖλοντα ὁμῶς τὴν ζωὴν αὐτοῦ, καθὼς καὶ τὸ ἄσμά του εἰς τοὺς νομίζοντας ἑαυτοὺς Ἀδικημένους. Ἴδού οἱ δύο κυρίως λόγοι δι' οὓς ὁ Μπάκακας δὲν ἤρσεν.

Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὸν πρῶτον ἀπαντῶμεν εἰς τοὺς μεθ' ὀρέξεως Ἀουκουλίου ἀναμένοντας τὸν Μπάκακαν μαγειρευμένον, ὅτι οὗτος δὲν παρουσιάσθη εἰς τὸ σμῆνος αὐτῶ τῶν πεινασμένων διὰ νὰ τὸν φάγουν, ἀλλὰ διὰ νὰ τοὺς φάγη, ἢ τοῦλάχιστον νὰ τοὺς βλέπη ἀποθνήσκοντας τῆς πείνης, ἂν ἡ ὀστεώδης αὐτῶν μορφή δὲν τῷ διήγειρε προσῶς τὴν ὀρεξιν.

Ἦλθε δὲ μετὰ τὴν πρόθεσιν καὶ τὴν πεποίθησιν ὅτι διὰ τοῦ ἄσματος του ἤθελε ἐκπλήξει, ἂν οὐχὶ κατατρομάξει τοὺς πειναλέους αὐτοὺς γλάρους, καὶ τὴν ἀφοβίαν, ὅτι οὐδεὶς τούτων ἠδύνατο νὰ μεταβληθῇ εἰς λέοντα διὰ νὰ τὸν καταπατήσῃ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν δεύτερον λόγον, ὅτι ὁ Μπάκακας δὲν ἐτάχθη ὑπὸ τὴν σημαίαν τῶν ἀδικημένων, ἀπαντῶμεν, ὅτι ὁ δεύτερος οὗτος λόγος εἶναι ἀπόρροια τοῦ πρώτου διότι οἱ ἀδικημένοι ὡς ἐπὶ τὸ πρῶτον

ἐν Ἑλλάδι δὲν ἀνευρόν ποτε οὐδαμοῦ ἄλλοθι τὸν ἀδικῶντα αὐτοὺς, εἰμὴ εἰς τὸν κενὸν αὐτὸν στόμαχον.

Πᾶσα αὐτῶν σκέψις καὶ πᾶσα πράξις δὲν ἐκπηγάει ἐξ ἀληθινῆς τῶν πραγμάτων ἐξετάσεως, οὐδὲ ἐξ αἰσθηματος πρὸς τὰ κοινὰ συμφέροντα ἀγνοῦ, ἀλλ' ἐκ καθαρῶς στομαχικῆς παθήσεως, ἐξατμιζομένης εἰς βεβήματα ἀηδῆ.

Ἄλλ' ἔστιν ὅτε οἱ ἀπεγνωκότες οὗτοι στομαχικοὶ εἰς τοσοῦτο καταντῶσι πείνης, ὥστε κυριεύονται ὑπὸ λύσσης, καὶ ἐπιπίπτουσι κατὰ τοῦ πρώτου ὄνπερ ἤθελον συναντήσῃ, ἐκλαμβάνοντες αὐτὸν ὡς τὸν αἴτιον τῶν δεινῶν των, ἀδιαφόρως, ἂν οὗτος εἶναι βασιλεὺς ἢ στρατιώτης, δίκαιος ἢ ἀμαρτωλός.—Πράττουσι δὴλον ὅτι τὸ τοῦ πνιγμένου ὅστις ἀπὸ τὰ μαλλιά του πιάνεται.

Ἄλλ' ἐδῶ πλέον ἐπίκειται κίνδυνος· ἡ κοινωνία ἀναγκάζεται νὰ λάβῃ μέτρα ἰδιοσυντηρήσεως, μέτρα ἀμυντικά. Συλλαμβάνει λοιπὸν τοὺς λυσσαλέους αὐτοὺς κύνας τοὺς περικλείει εἰς γῶρὸν τινα σκοτεινόν, διότι καὶ τὸ φῶς ἐρεθίζει τὸν ἐξημμένον ἐγκέφαλόν των, καὶ τοὺς καταπραύνει, ἀποκαθιστῶσα τὴν ἡσυχίαν αὐτῆς.

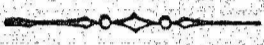
Μένουσιν ἀργοὶ τρεφόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀγνοῦ πρὸς τὴν πατρίδα αἰσθήματος, ἀλλ' ἡ αἰσθητικὴ αὐτῆ ῥομαντικότης δὲν πληροῖ μίαν σωματικὴν ἀνάγκην τῆς πείνης, τότε τὸ ἀγνὸν αἶσθημα μεταφέρεται ἐκ τῆς καρδίας εἰς τὸν στόμαχον καὶ τὴν κοιλίαν, καὶ ἐνταῦθεν ἐκπέμπεται εἰς παταγώδεις λόγους φιλοπατρίας καὶ καθήκοντος, ἠρωτισμοῦ καὶ αὐταπαρνήσεως.

Ἄλλὰ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο ὁ πνευματικὸς αὐτῶν ὀρίων συσκοτίζεται, ἡ διάνοιά των ἀποπλανᾶται, τοὺς καθιστᾷ πάσχοντας, μανιώδεις, ὥστε ἡ κοινωνία σπεύδει εἰς ἀν

αίληψιν τῶν ἀτυχῶν αὐτῶν πλασμάτων.

Ἦξευρε λοιπὸν ὁ Μπάκακας ὅτι μὴ ἐγείρων φωνὴν ὑπὲρ τῶν πρώτων, καὶ μὴ τασσόμενος ὑπὸ τὴν σημαίαν τῶν δευτέρων τοιαύτης ἤθελε τύχει υποδοχῆς.—ἀλλ' ὁ Μπάκακας δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τοῦ εὐτε τοὺς μὲν εὐτε τοὺς δέ· τοὺς λυπεῖται ἀληθῶς καὶ ἀπὸ καρδίας τοὺς οἰκτεῖρει· ἀλλὰ εἰς οὐδὲν δύναται νὰ τοὺς ἐρελήσῃ· διότι ἂν μὲν προσεφέρετο εἰς αὐτοὺς τροφή, τίνα πρῶτον τίνα δι' ὕστατον στόμαχον ἤθελε πληρώσει; ἂν δὲ ἐτάσσετο ὑπὸ τὴν σημαίαν αὐτῶν ἤθελε προστεθεῖ εἰς τὴν ἀνκριθμητὸν ἀδελφότητά τῶν φρεντιφιδῶν καὶ εἰς ἐπιπεινασμένους.

ΜΠΑΚΑΚΑΣ.

ΤΙΣ ΠΤΑΙΕΙ:

Ἔρχομαι ὁδοιπόρος ἀπὸ ξένην χώραν
Καὶ μέσῳ ἴσταμαι τῶν Ἀθηναίων ἀσθμαίνων
Ἀνθρώπων βλέπ' ὀμάδας κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν
Εἰς πᾶν τῆς μέρους σωρηδὸν συνορχομένων
Ἐκ τούτων μία ἀκούεται φωνή—Τίς πταίει;
Καὶ τῆς πατρίδος θαλερὸν τὸ δάκρυ ῥέει;

Ἄ! πταίει λέγει εἷς ἐξ ὄλων ἡ Εὐρώπη
Ἦτις τὴν δύσμοιρον Ἑλλάδα περιπαίζει
Ἦ! εἶναι περιττοὶ οἱ ἰδικοὶ μας κόποι
Ἄρκει ἐκεῖνη νὰ θελήσῃ καὶ δὲν παίζει
Ἰδοὺ λοιπὸν κυρίως, φίλοι μου, τίς πταίει
Καὶ ἡ πτωχὴ πατρίς μας θερμὸν δάκρυ χέει.

Ἐ! μὴ τὸν πταίστην μὴ ἀναζητεῖτε ἔξω
Εἶναι ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς καὶ τον εἰξεύρω
Εἶπέ τις ἄλλος. Ναί! χωρὶς μακρὰν νὰ τρέξω
Ἦπου τὴν χεῖρά μου ἀπλώσω θὰ τὸν εὕρω
Εἶναι λοιπὸν ἐδῶ ἐκεῖνος ὅστις πταίει
Καὶ εἰς πελάγη πένθους ἡ πατρίς μας πλέει.

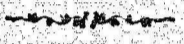
Ἦως; εἶπε τρίτος πταίουσιν αἱ κυβερνήσεις
Αἰτίνας διοικοῦσι τὴν πτωχὴν πατρίδα
Τὴν περιέζωσαν μὲ σιδηρὰς ἀλύσεις
Καὶ τῇ ἀπέσθεσαν πᾶσαν χρυσὴν ἐλπίδα
Ἰδοὺ κατ' ἐξοχὴν πολῖταί μου τίς πταίει,
καὶ φεῦ! μετ' οὐ πολὺ ἡ μήτηρ μας ἐκπνέει.

Δὲν λέγετε ἀλήθειαν ἄλλος τις εἶπε
Τὴν δύσμοιρον πατρίδα ὁ λαὸς πληγώνει
Καὶ δοκί τὴν πτωχὴν καταμαστιζοῦν λύπαι
Αἰτίαι εἴμεθα αὐτῶν ἡμεῖς καὶ μόνοι
Ἰδοὺ ὁ συμπολιταί μου ἰδοὺ τίς πταίει
Καὶ θαλερὸν τὸ δάκρυ τῆς μητρός μας ῥέει!

Τραγῶτα εἶπον τὰ πολλὰ ἐκεῖ· καὶ πλῆθη
Καὶ ἐσιώπησαν ἐξαίφνης ἐν ὁδῷ
Πένθος βαθὺ πάντων ἐκάλυψε τὰ στήθη
Καὶ στεναγμῶν βᾶθρον καθεῖς αὐτῶν ἀφίνει
Κ' ἐξέφραζεν ὁ στεναγμὸς αὐτὸς τίς πταίει,
Καὶ εἰς πελάγη πένθους ἡ πατρίς μας πλέει.

Εἶδον νὰ παίζωσι πολλὰ καὶ τὰ παιδία...
Ἄφνης τὸ παίγιον ὀλίγον τὰ θερμαίνει.
Ἐ! τότε κράζει ὁ πατήρ των—τιμωρία
Μεγάλῃ ἄτακτα παιδία σὺ; προσμένει,
Κ' ἐκεῖνα ἐντοσιμα.—Αὐτὸς μπαμπᾶ μου πταίει
Λέγει καθ' ἑν δεικνύων τοὺς λοιποὺς κλαίει.

Τραλαίπωροι γραῖκοι ἐντὸς σας ἐμφωλαῖαι
Δειλὴ καὶ ἀσθενὴς ὡς τοῦ παιδὸς καρδίαι
Ἦγετέ τι ὅπερ σὺς πταίει σὺς παιδεύει
Πλὴν δὲν εὐρίσκειται τὸ τι αὐτὸ πτωχὰ παιδία
Ἄλλ' ἂν δὲν δύνασθε τὸν πταίστην νὰ εὕρητε
Πταίστε σὺς μικροὶ καὶ μὴ... μὴ φλυαρεῖτε.

ΚΟΥΛΞ ΚΟΥΛΞ.

Ὁ «Μπάκακας» εὐχαριστήθη διότι ὁ «Ραμπαγᾶς» τοῦ εὔρε τοῦ χερσιῦ του, καὶ ὁ «Μπάκακας» θὰ ἔχη πάντοτε τὸν «Ραμπαγᾶ» εἰς τὸ χέρι.

Τὴν δεσποσύνην «Καλησπέρα σας» ὁ Μπάκακας χαιρεῖ εἰς τὸν «Ραμπαγᾶν» μὲ ὄλην τὴν τὴν νομήν. Ἦς φροντίσῃ μάλιστα ν' ἀποκτήσῃ καὶ τὴν ἐπ' αὐτῆς κυριότητα.

Ὁσάκις ὁ «Ραμπαγᾶς» θὰ ἐπισκέπτεται τὸ Λουδοπωλεῖον τοῦ Μπάκακα, ὁ τελευταῖος θὰ τῷ προσφέρῃ εἰς πᾶν τῆριον μπίρα. Τὸ πρῶτον ὅπερ προσέφερεν αὐτῷ εὔρε ὁ «Ραμπαγᾶς», κρύο, κρύο, ἀλλὰ τοῦτο διότι ἐκ τῶν τελευταίων ἀτυχημάτων του, εἶχε πολὺ θερμὴν τὴν κεφαλὴν του.
Ὁ Μπάκακας κατὰ σενέπειαν ἔπρεπε νὰ τῷ φανῇ δροσιστικός.

Ἐλησμόνησεν ὁ φίλος «Ραμπ. ᾶς» ὅτι ἀπὸ τίνος καὶ αὐτὸς παρθέσει ἡμῖν τραπέζια ἀπὸ φηγητὰ κρύα, καὶ ὅτι ἡ ποιητικὴ τοῦ Μπάκακα μπίρα, ὅσον ψυχρὰ καὶ ἂν ἦτο, ἦτο ἐν τούτοις μπίρα, ἐνῶ ἐν ποτὸν τὸ ὅποιον αὐτὸς προσέφερε προχθὲς εἰς τὸν Μπένην ἦτο παρὶν ἀγωνιώδους δυσουρίας.

Δύο διήρχοντο πρὸ τῆς Ἀκαδημίας. Διὰ τί ἐρωτᾷ ὁ εἰς τὰ ἐμβλήματα τῆς Σοφίας, αἱ γλαῦκες, ἔρουσι τὰς πτέρυγας ἀνοίχτας; Διὰ νὰ πετάσῃ κατα τὴν εἰσοδὸν τοῦ πρώτου Ἀκαδημαϊκοῦ, ἀπήντησεν ὁ ἕτερος.

Ἡ Καλησπέρα σας ἔγραψε ὡς σημεῖον τῶν καιρῶν ἐπὶ θεοῦθησαν ἐξερχόμεναι ἀκαθαρσίαι ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν. Καλλίτερον σημεῖον τῶν καιρῶν θὰ ἦτον ἐὰν ἐξήρχοντο καὶ αἱ ἀκαθαρσίαι τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν.

Το Μηδέν ἐρωτᾷ τί ζητεῖ ἡ μύτη τοῦ Μπάνση ἀπὸ τοῦ συντάκτα τοῦ Μηδενός. Ζητεῖ νὰ θέσῃ τὴν μύτην των εἰς τὸ μηδέν τοῦ ἢ καὶ τὴν μύτην του εἰς τὸ μηδέν των ἄν εἰ ἀγάνει συντάκται τοῦ μηδενός δύνανται νὰ τὴν βρατάξωσι

* *

Ὁ «Μπάκας» ζητεῖ συγνώμην ἀπὸ τὴν «Καλησπέρα σας» διότι κατὰ λάθος ἐν τῷ παρελθόντι αὐτοῦ φύλλῳ τῇ προσέφερον ἀντὶ μπίρας τσιτσιμπίραν, ἥτις ὡς γνωστὸν προύζει ὀλίγον καὶ μάλιστα ἐκείνους οἵτινες εἰσὶν ἀσυνείθιστοι.

* *

Πληρώτατε ἐν ποτήριον δι' Ἀττικοῦ πασίμου ὕδατος, κενώσατε αὐτὸ μέχρι πυθμένος καὶ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ὥρων θά τὸ ἐξαγάγητε *acuadistilata* με ὠραῖον ὑποκίτρινον χροῶμα. Ὀλίγος ἄμμος καὶ πᾶν ἄλλο ξηρὸν σῶμα θά μείνη *deposito καταλαμβάνετε* εἰς τὴν κοίτην σας.
ΞΑΒΕΡΙΟΣ ΛΑΝΔΙΡΕΡ.

* *

Ὁ κ. Β. ἀναγινώσκων τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ «Μπάκας» εἶπε περὶ αὐτοῦ ὅτι ἐν γένει περὶ σατύρας εἶχεν ἄλλοτε εἰπεῖ ὁ κ. Ραῖδης ἀλλὰ μὲ μικρὰν τροποποίησιν, τροποποιήσας *Βυζαντινὴ!!*

* *

Εἰς μανάθης ἐν Φαλλήρω. — Πάρτε ὠραῖα σταφύλια μπεγλέρια, πάρτε γιχτί. Θά τὰ πετάξω.

* *

Τοῖα τινα σείρουσιν ἐν Ἀθήναις τοὺς περιηγητὰς ξένους. Ὁ Ἀττικὸς ὀρίζων, αἱ ἀρχαιότητες καὶ μία ὠραία γυνή. Εἰς τὰ τρία ταῦτα δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν σήμερον καὶ τὸ νερὸν ὅπου πίνομεν.

* *

Αἱ παρχμάναι, κυβερνάνται καὶ ὑπηρετῶσαι εἰδοποιούσι τοὺς ἐξαδέλφους των στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν, ὅτι μετὰ τὴν κατεδάφισιν τοῦ κήπου τοῦ λαοῦ, ὀρίζουσιν ὡς ἐνταυκτήριον τὴν πλατεῖαν τῆς «*Ελευθερίας*».

* *

Ὁ καλὸς ἡμῶν φίλος Στεφανίδης πάσχει δεινῶς! πᾶσχει ἐξ ἔρωτος Πλατωνικοῦ πρὸς τὴν Λιλὴν· αἱ σωματικαὶ του δυνάμεις καθ' ἐκάστην ἐξαντλοῦνται, ἡ ὕλη ὑποχωρεῖ εἰς τὸ πνεῦμα, καθὼς τὸ πνεῦμα ὑποτάσσεται εἰς τὴν Λιλὴν. Ἄν ὁ γέρον ἐραστὴς ἐκάμνεν ἐν ταξείδιον μέχρι τοῦ Κανθάρου ὑποθέτομεν ὅτι θά ἐπανείργετο εὐρωστότερος, καὶ θά ἐπέφερον ἰσορροπίαν τινὰ μετὰξυ ὕλης, πνεύματος καὶ Λιλῆς.

* *

Πρὸς τὸν Χωρέμην.

Σὺρ Τζανῆ.

Κὰ ἐν μοῦ λέτε ἦντα ἐπάθετε καὶ ἰθάλατε σκεπὴ στὸ

σπίτι σας ἀπὸ τῶρι, καὶ ἐν ἰστένατε νὰ σας χαρῶ καὶ εἰς ἰστένατε ἀπὸ τὴν Μαρούλια ἐν βλέπετε πῶς ἐκθῶς ἰκμάετε τὸ σπίτι σας μινάζει με τὸν Ἡρακλῆ οἷτος πτέκεται καθιστὸς γὰ νὰ καμῆ τὴ κακῆκα του. ἰστένατε νὰ σας χαρῶ, ἰστένατε τὸσιν γόηματα καὶ ἐν ἰστένατε τίποτι.

ΜΗΣΕ ΜΗΡΟΥΖΗΣ.

* *

Μεταθὸ δύο εἰς τὸ Ροθακίον. — Πρὸς Μίτρο ξέρεις εἰς κομμάτι σὴ μουσικῆ ποῦ τὸ λένε Μιντολινάτα.

Μ. Τὸ ξέρω! — Κ. Ἦ δὲν μοῦ γές γιχτί τὸ λένε εἶται.

Μ. Νὰ γιχτι τὸ παίζουσε με τὸ μαντουλίνο.

Κ. Τότε πὰ νὰ πῆ πῶς καὶ το, βάλτε φωτικὰ σὰ τῶπια ὅπου τὸ παίζω ἐγὼ με τὸ μπουζούκι μποροῦμε νὰ το ποῦμε *μουζουκάτα*.

* *

Οἱ πλούσιοι ἔχουν τόσας ψυχικὰς καὶ σωματικὰς ἀπολαύσεις ὥστε δὲν τοῦς λείπει οὔτε τὸ κέρμας τῆς Ἀμαλθίας.

* *

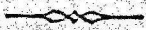
Πρὸς τὸν Ρ. Χ.

Ἡ βασιλεία εἶναι βασιλεία τῆς γῆς καὶ ἡ Δημοκρατία εἶναι ὁμολογουμένως βασιλεία τῶν οὐρανῶν· μακάριοι εἰσι πτωχοὶ τῷ πνεύματι!...

* *

Εἰς τὸν Βαλασάκη.

Μὲ τὰ φαρδιὰ σουρτοῦκά σου καὶ τ' ἄσπρα παντελόνια
Καὶ μὲ τὰ δυὸ ἴστο πλαῖ σου, μικρὰ, ξεπεταρόνια
Μοῦ φρίνεσαι σὰν γροανὸς ποῦ φέρνει χελιδόνια.

Καὶ ἡμεῖς τὸ τελευταῖον λούστρον εἰς τὸν Ψύχα.

—

Εἶμεθα ἐκεῖ εἰς μίαν ἔχθην θεώμενοι τὴν ἀγροτικὴν πανήγυριν.

Πρὸς στιγμὴν ἐπχύσαμεν τὸ ἄπικμά μας διὰ νὰ ἀκροαθῶμεν τὴν μουσικὴν μας διευθυνομένην ὑπὸ τοῦ Σκίλλερ, καὶ νὰ ἴδωμεν σιωπηλοὶ τὸν ἐλληνικὸν χροὸν διασωζόμενον ἀκόμη εἰς τὰ ἀγνὰ ἐκεῖνα χωρία.

Αἴφνης ὁ Ψύχας γαργαλίζεται, αἰστριλατεῖται ὡς λέγει ὁ Ρυμπαγᾶς, καὶ ζητεῖ νὰ μετατρέψῃ τὴν ἐθνικὴν ἐκείνην πανήγυριν, διότι πᾶτα γωνία κατοικημένη παριστάνει ἐν ἔθνος εἰς μικρὸν, εἰς πανήγυριν τοῦ ἰδίου του ἀτόμου.

Ζητεῖ ὥστε ὅλος ἐκεῖνος ὁ λαὸς νὰ κύβη πρὸ αὐτοῦ τὸν αὐχένα, νὰ τῷ παραχωρήσῃ τὴν μουσικὴν του, νὰ χροεύσῃ πρὸ τῶν συμμάτων του, καὶ νὰ ὀώσῃ πρὸς τιμὴν του θεατρικὰς παραστάσεις.

Ζητεῖ ἐπὶ πλέον ὁ νέος αὐτὸς Σουλτάνας νὰ τοῦ στήλῃ εἰς θρόνον ἐπὶ τοῦ μεγάρου του ἐκ τοῦ ὁποῖου νὰ βλέπῃ ὅλα αὐτὰ.

Ἄπορον πῶς ὁ Γιαννίτσαρης αὐτὸς δὲν ἐξέλιπε νὰ ἴδῃ καὶ τοῦς ἐν στενωτάτῳ συγγενικῷ δεσμῷ συνδεομένους ἀγρούς τοῦ χωρίου ἐκείνου κατοίκους, συναγελαζομένους ὡς ἀτσιγνοῦς ἢ πῶς δὲν ἤρπασεν ἐκ τοῦ μέσου αὐτῶν ὁ ἐνδοξός

εὐπατρίδης ἀγρότιδά τινα Ἀφροδίτην, διὰ νὰ τῇ ἀνεγείρῃ μέγαρον, καὶ νὰ τὴν διατρέφῃ ὡς ἀληθῆς Σουλτάνος ὅστις πλησίον τῶν ἀνακτόρων τῆς οἰκογενείας του, ἐγείρει καὶ ἕτερον ἀνακτορίδιον τῶν φιληνάδων του.

Ὁ Ψύχας λοιπὸν οἰστριλατεῖται καὶ ζητεῖ τὴν μουσικὴν τοῦ λαοῦ νὰ καταστήσῃ ἰδιοκτησίαν του τοῦλάχιστον διὰ μίαν ἡμέραν.

Ἄλλ' ὁ Στίλλερ Γερμανὸς τὴν καταγωγὴν, ἀλλ' Ἕλληνα δὲ φρόνημα τῶν ὑπομιμνήσκει ἔτι ἡ μουσικὴ εἶναι πρωριστεμένη διὰ τὴν πανήγυριν, καὶ ὅτι ἂν τὰ ὄσα τοῦ Ψύχα ἐγαργαλίζοντο ὑπὸ τῶν μουσικῶν ἤχων, ἠδύνατο ν' ἀναμυχθῇ καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ λαοῦ τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ ἐν ἀπλοῦν μόριον, καὶ νὰ συμμεθέξῃ τῆς κοινῆς ξεφρντώσεως.

Ὁ Ψύχας τότε συνοφρουοῦται, ἀναστηλόνεται, τρίζει τοὺς ὀδόντας του, ζητῶν δι' ἑλῶν αὐτῶν τῶν σχοινοβατικῶν μορρασμῶν, νὰ πτοήσῃ τὸν Στίλλερ.

Ἄλλ' ὁ Στίλλερ μένει ἀπτόητος γίνεται θεόκτιστο κοτρώνη θεμελιωμένο εἰς τὰ σπλάχνα τοῦ λαοῦ, κατὰ τοῦ ὁποίου θὰ συντρίβεται οὐ μόνον ὁ Ψύχας ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρος τὸ συνάφι τῶν ἐμοίων αὐτῶ ὁμογενῶν.

Τότε ὁ Ψύχας μεταβάλλεται εἰς ἀληθῆ ὄνογεννη, καὶ ἀρχίζει δι' ὀχληρῶν ἐγκανισμάτων νὰ ὑβρίζει τὸν λαόν, ἀποκαλῶν αὐτὸν ποταπὸν, διεφθαρμένον, βόναυσον, καὶ δυνάμενον ν' ἀγορασθῇ παρ αὐτοῦ ἀντὶ 60 χιλιάδων δραχμῶν!

Μέρος τοῦ πολυπληθοῦς ἐκείνου λαοῦ τὸν ἤκουσε τοιαῦτα ἐξερευγόμενον, ἀλλὰ σεβόμενος ἑαυτὸν, καὶ συναισθανόμενος τὴν θέσιν του ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν τοῦ ὄνογενοῦς Ψύχα, ἀφῆκε τοὺς συντρόφους του νὰ τῷ ἀπαντήσωσι.

Ἦθελεν ἐν τούτοις ὁ μονογενῆς αὐτὸς ὁμογενῆς καὶ ἐν καλὸν συμφέλισμα καὶ ὀλίγους γλαχάδας παρὰ τινος ἀρειμανεῖου λαογενοῦς, διὰ νὰ μάθῃ ὁ εὐπατρίδης μας ὅτι δσον γενναία εἶναι ἡ χεὶρ του διὰ ν' ἀγοράσῃ ἓνα ὀλόκληρον λαόν, πόσον γενναία εἶναι ἡ χεὶρ ἐνὸς μόνου πολίτου διὰ νὰ τὸν κυλίσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸ ὅποῦν ὁ λαὸς ποδοπατεῖ.

ΕΝΤΑΛΜΑ ! ΕΝΤΑΛΜΑ !! . . .

Ἐνταλμα, ἔνταλμα κρύψου Εὐβοιά μου
Γιατί μας πλάκωσε ὦρα κακὴ
Ἐνταλμα, ἔνταλμα, ὦ συφορά μου
Καὶ σὲν ἂν χώσουνε στὴ φυλακὴ.

Ὁ Μπένας ἀγριεψὲ φυσομανάει
Τρέχει σὰν ἄλογο ἀραβικὸ
Ὅπου κι' ἂν στέκεται παντοῦ γενναίει
Κι' ἀπὸ 'να ἔνταλμα σατανικό.

Προχθὲς ἐχύθηκε τὸ μαῦρο φεῖδι
Μέσα στοὺς δρόμους μας σὰν κεραυνὸς
Καὶ πρῶτο π' ἀρπάξε ἀπ' τὸ κερῦδι
Ἦσαν Μικράκη, μας ὁ Χριστιανός.

Ἦστερα χύθηκε, φωτιὰ σὲ μέλα
Καὶ μὲ σφιχτόδεσε διπλὴ τριπλὴ
Ἄχ! δὲν ἐπρόφθασα λόγος καίτις
Νὰ πῶ 'κ' εὐρέθηκα στοῦ Καραπολά.

Τὴν ἸΚκλητπέρα σας ὁ παῖς τρίτη
Παρθένα τίμιε ὡσὰν καὶ σὲ
Ἄχ! καὶ μοῦ στρίμωξε τὴν Ἀφροδίτη
Στὰ κατασκότεινα τοῦ Μενδρεσέ! . . .

Λές κ' εἶναι δῆμιος . . . μὰ σὲ καλὸ του!
Κ' ἐμεῖς λυσσάρικα κικὰ σκυλιὰ
Ἔχει ἓνα ἔνταλμα γιὰ δόκανό του
Καὶ τσοῦπ, καθένα μας ἀπ' τὰ μαλλιά.

Ἄχ! πόσο σκιάζομαι χγνὴ παρθένα
Μήπως στὰ νύχτα του πέσης καὶ σὺ
Καὶ τότε ἀλλοίμονο τότε ὠμίμενα
Γιὰ πάντα, σὲ χαπα κόρη χρυσῆ.

Μπάρε μου δὲ μ' ἔφερνε στὴ φυλακὴ σου
Θὰ 'ρθῇ κι' ὁ ἔρωτας τότε μαζῆ
Καὶ θὰ περνούσαμε μὰ, τὴ ζωὴ σου!
Σὲ στὸν παρὰδεῖσο ζωὴ χρυσῆ.

ΡΑΜΠΑΓΑΣ.

ΔΗΜΩΔΗΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

— Βρέ! Ἦρχκλῆ θὰ ψηφίσης τὸν Ἀντωνάκη τὸ Ζωγαμαλά;

— Αὐτὸ ὅς Δημοσθένη νὰ λέγεται καὶ ν' ἀκούγεται, εἶναι παιδί, καυμένο, τῆς καρδιάς, λές καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀδελφοῦ του βρίσκεται στὰ στήθια τοῦ Ἀντωνάκη μας ἔ! παιδί τζαμάνι. . . .

— Ἄμ τὸν Νικολάκη τὸν Λεβίδη,

— Ἄ! κλυτὸν—παιδί μὰ [τὴν Παναγίαν] ἐξυκνο καὶ γραμματισμένο, τέτιοι ἄθροποι νὰ σοῦ πῶ ἀξίζουσι γιὰ βουλευτάδες τιμᾶνε τὸν τόπον μας.

— Σὰν νὰ ποῦμεν ἐοῦ φέτος θὰ ψηφίσης δύο πράγματα.

— Ἄ! βέβαια τὴν καλὴν καρδίαν, ἢ ὡς κερθῶς λένε οἱ γραμματιζοῦμενοι τὴν ἀγαθότη καὶ τὴν ἰκαρότητα!

ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΤΟΥ

ΜΠΑΚΑΚΑ

ΜΑ ΕΙΧΕ ΣΚΟΥΡΙΑΣΜΕΝΗ ΤΗΝ ΠΙΣΤΟΛΑ.

Είχαν περάσει τὰ μεσάνυχτα προχθές τὸ βράδυ
κι' ὁ κόσμος ὅλος μὲ στὸν ὕπνο του ἐφύσσα...
ὅταν ἀπὸ παιδιὰ ἓνα καλὸ κοπάδι
ἐτράβηξαν εἰς τοῦ κὺρ Στεφανίδι ἴσα.
ἔβαλαν εἰς τὸ νοῦ τους νὰ τὸν προσφωνήσουν
καὶ πῆγαν τὸ φτωχὸ τῆ νύκτα νὰ ξυπνήσουν!

Ἐφτάσανε... Κι' ἀρχίνησαν νὰ τὸν φωνάζουν
νὰ βγῆ γιὰ μιὰ στιγμή λιγάκι νὰ τὸν δοῦνε
καὶ λέγανε πῶς μὲ στῆ νύκτα ὅπου τότε κράζουν
εἶχαν πολλὰ σπουδαῖα πράγματα νὰ τοῦ εἰποῦνε
καὶ τὸν ἐξώρκιζαν εἰς τῆ χρυσῆ Λιλῆ του
νὰ βγῆ ν' ἀκούσουν λίγο τῆ γλυκειὰ φωνή του

Ἄξαφν' ἀνοίγει ἓνα παραθύρι
καὶ βγαίνει ὁ κὺρ Στεφανίδης μὲ μιὰ πουκαμήσα
ἀρχίζει μονομιᾶς τῆ μάγκαις νὰ σοικτείρη
καὶ σὰ σκυλι ν' ἀφρίζη τοῦ τὸ πιάνει λύσσα.
Ἦταν μὲ τ' ἄσπρα του σὰν ἄγγελος... μὰ θυμωμένους
κ' ἐπήγαινε ροδάνι ἢ γλῶσσά του... σὰν κρουλογημένους...

Ἦ μάγκαις δὲν ἐφεύγανε! ἄχ! οἱ μπερμπάντες
μὲν ἀρχινῆσαν νὰ φωνάζουνε κ' ἐκεῖνοι
ὥστε ὁ κὺρ Νικόλας μας ἐσκέφθη Μπασανάντες
πῶς ἔπρεπε σὲ τούτη τὴν περίστασι νὰ γίνη
καὶ ὡς καθῶς ἐκεῖνος πυροβόλησε τῆ Μοναρχία
ἔτσι νὰ τουφεκίσῃ καὶ αὐτὸς τὴν Ἀπολυταρχία.

— Λοιπὸν θὰ φύγετε μωρὲ — τοὺς λέει — Ναι ἢ ὄχι;
ὄχι τοῦ λένε θὰ καθίσωμ' ἐδῶ πέρα
τότε ἀπὸ τοῦ γέρω Στεφανίδι τὸ μετόχι
τινάχτηκ' ἓνα πράγμα ἄσπρο στὸν αἰθέρα
σὰν ἀερόλιθος τοῦ πέφτει μέσα εἰς τὴν πλάσι
καὶ κάνει ξάφνου τὸν καθένα μας γιὰ νὰ τὰ χάσῃ

Ἦτανε ἓνα βάζο μὰ γεμάτο τίγκα
καλοῦπι θέλουμε νὰ πῶμε ἄσπρο φαρφουρένιο
μέσα σ' αὐτὸ τοῦ ἔφτιαν' ἡ Λιλίτσα του ποτίγγα
καὶ τὸν ἐτάϊζε κάθε πρωὶ τὸ μασκαρένιο...
λοιπὸν ἐτίναξε εἰς τῆς μάγκαις ἀπὸ τὸ θυμὸ του
ἄχ! τὸν πολύτιμο ἐκεῖνο θησαυρὸ του.

Μὰ ἄμα τοῦ σπασε τὸ δῦστυχο καλοῦπι
ἀκούστηκε ἀλλαλαγμὸς παντοῦ κι' ἀνεμοζάλη
κ' ἓνα δὲ βρέθηκε στῆ σφαῖρά μας κουνουπι
τοῦ νὰ μὴν πῆ — Κρῖμα στὸ γιάλινο ἐκεῖνὸ τσουκάλι!
ὡς τόσο τὰ παιδιὰ δὲν παύσανε τὴν ἀταξία
καὶ κόντευε νάρθη στὸ γέρω μας ἀποπληξία!

Τότε ἀρπάζει στὸ δεξιὸ του χέρι μιὰ κουμποῦρα
καὶ μπουμ... ἀπελπισμένος ρίχνει μὲ στά ἔλα
ἔμως κανεὶς δὲν πέφτει! ... στέκουν ὅλοι ντοῦρα
ἄχ! εἶχε ὁ γέρως σκουριασμένη τὴν πιστόλα
καὶ κάλλιο τέτοιο παλιόπιστολο νάχε πετάξει
ἀφροῦ καὶ ἡ Λιλῆ νὰ τὸ ἰδῆ δὲ θὰ τρομάξῃ.

Ἀρχίσαν τότε τὰ παιδιὰ νὰ τραγουδᾶνε
— Φωτιὰ δὲν πέρνουν τ' ἄρματα σου κὺρ Νικόλα
κι' ἂν θελῆς ἢ δουλιὰς κατάπριμα νὰ πᾶνε
πρέπει νὰ ξεσκουριάσῃς πρώτα τὴν πιστόλα
πρέπει νὰ ἀκονίσῃς τὸ πολεμικὸ λεπίδι
γιὰ νὰ τρυπάῃ ὕστερα κὺρ Στεφανίδη.

Καὶ λὲν πῶς θὲ νὰ πᾶς μὲ τὴν Λιλῆ καθάλα
ἂν εἶν' ἀλήθεια αὐτό... πῶς θ' ἀναβῆς στὸ ἄτι
πρέπει γώρια ἀπ' τῆς στάφαις, τὸ κολλε βρακὶ καὶ τ' ἄλλα
νάχῃς καὶ τὴν κουμποῦρα σου καλὰ γεμάτη
μὰ πρόσεξε ἀλήθεια κὺρ Νικόλα
μὴν πύχῃ καίμει σκουριασμένη ἢ παλιόλα.